

Ljubljanski
Zvon
Leposloven in znanstven list.

Štev. 10.

V Ljubljani, dne 1. vinotoka 1896.

Leto XVI.

Prevara.

Idila.

In leta teko . . . In v domači je svet
 On vrnil kot mladec črez dokaj se let.
 Kraj zdenca kot nekđaj ob lipi sloni,
 Na leta mu mlada spomin se budi:
 Pod lipo igral je kot otrok nekđaj,
 Užival mladosti brezskrbne je raj.
 A vleklo od tod ga je mlado srcé
 Med svet in v tujino črez sinje goré!
 Veselja in sreče je v svetu iskal,
 A svet mu veselja in sreče ni dal . . .
 A še mu je vere, še upe gojí,
 Še sanja in zida si svetle gradí;
 Srcé še gorí za vesoljni mu svet
 In v prvi ljubezni za prvo deklet.
 Po njej hrepenelo je srce nazaj
 Tja v tiho domovje, tja v ljubljeni kraj,
 Kjer stara mu mati živi še v skrbéh,
 Kjer sanjal o sreči v mladostnih je dneh.
 In zdaj je domá. — Pa obstanka mu ni,
 Osrečiti narod in ves svet želi;
 Dobiti si hoče sam s svojo močjó
 Bogastva in slave in devo ljubó. —
 »Ostani!« veli mu ljubeče srcé,
 A slava ga zove, ga miče. On gre . . .

Črez leta dolga skozi vas koraka
 Postava resna krepkega možaka.
 Od solnca sta mu lici ogoreli,
 A krepki so še udje v moči celi.
 Mladosti ognja mu v očéh ni zreti,
 A samosvestno zre oko po sveti.
 Lepota se resnobi umaknila,

Na čelo skrb je známenja vtisnfla;
 Pa lica krepka nañi poteza pravi,
 Da mož viharjem krepko v bran se stavi
 Po svetu ga je slavaljubje gnalo
 In tuje šege, tuj mu svet kazálo.
 Tujina vendar želje ne omaje,
 Vrniti v drage se domače kraje.
 Domov prignala ga je želja živa.

A davno majka v grobu že počiva,
 In ko koraka po domači vasi,
 Noben pozdrav nasproti se ne glasi.
 Ko vas, ko staro cerkev ogleduje,
 Vse znano mu in vendar vse je tuje.
 Za njim cko pač marsiktero gleda
 In marsikdo, kdo tujec je, pozveda.
 »Poznal sem ga otroka«, stavec pravi,
 »Še pomnim ga, ko da je bilo davi.«
 »Al' samec?« skrbna gospodinja vpraša,
 »Življenje brez družice še prenaša?« —

Možú pa v prsih srce silno bije,
 Ko proti koncu vasi jo zavije,
 Kjer sveti se med drevjem hiša bela,
 Kjer za slovo ga ona je objela.
 Pred njo z otrokom mati je vesela. —
 On gleda mater, dete . . . in spomini
 Budé se, skriti mu v srcá globini.
 A njega nihče srčno ne pozdravi
 In on: „minilo je,“ pri sebi pravi

Naprej pod vas samotna pot ga vodi,
 Kjer potok žene se po belem prodi.
 Kraj struge še stoji mu lipa znana.
 A davno že od strele je razklana.
 Drevo se brani smrti, še poganja,
 A suhi vrh mu zgodnjo smrt oznanja.
 Valove gleda tajno žuboreče,
 Iz njih blešči mu slika davne sreče,
 Otroških sanj, mladostnih dni in dobe,
 Ko ni poznal ljudi še in njih zlobe,
 In druga slika se iz dna prikaže,
 Oj divna slika, toda slika laže:
 Iz dna prikaže krasna se devica,
 Rastí vilinske, milega je lica . . .

In šel po svetu je po cesti doli —
 V vas rojstno več se vrnil ni nikoli.

A. K. Božo.

